

artikel 26 indeholdte bestemmelser om at sikre tjenstemandens ret til kontradiktion og at tillade administrationen at udtale sig på grundlag af samtlige omstændigheder i sagen.

Det er imidlertid ikke tilfældet, såfremt disse meddelelser ligeledes, ud over bedømmelserne fra sammenligningen af ansøgningerne, indeholder oplysninger om ansøgerens kvalifikationer, indsats

eller adfærd, som ikke i forvejen var vedlagt dennes akter. Ikke desto mindre skal det bemærkes, at ifølge fast retspraksis kan en manglende meddelelse af disse oplysninger til ansøgeren, med henblik på at gøre det muligt for denne at fremsætte sine bemærkninger, kun gøre afgørelserne om ikke at imødekomme dennes ansøgning og at udnævne en anden ansøger mangelfuld, såfremt de har haft en afgørende indflydelse på det af ansættelsesmyndigheden truffede valg.

RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)
30. november 1993 *

I sag T-76/92,

Jean-Panayotis Tsirimokos, tjenstemand ved Europa-Parlamentet, med bopæl i Luxembourg, ved advokaterne Jean-Noël Louis og Thierry Demasure, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Fiduciaire Myson, 1, rue Glesener

sagsøger,

mod

Europa-Parlamentet ved juridisk konsulent Jorge Campinos, bistået af Christian Pennera og Jannis Pantalis, Den Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg på Europa-Parlamentets Generalsekretariat,

sagsøgt,

* Processprog: fransk.

angående en påstand om annullation af Europa-Parlamentets afgørelse om ikke at imødekomme sagsøgerens ansøgning til stillingen som leder af den græske oversættelsesafdeling, der blev opslået ledig den 8. juli 1991, og af afgørelsen om at udnævne en anden ansøger til denne stilling,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, C. W. Bellamy, og dommerne A. Saggio og C. P. Briët,

justitssekretær: fuldmægtig J. Palacio González,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 15. juli 1993,

afsagt følgende

Dom

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

- 1 Sagsøgeren, Jean-Panayotis Tsirimokos, som siden den 6. juli 1983 har været ansat i Europa-Parlamentet (herefter benævnt »Parlamentet«), er revisor i lønklasse LA 4. Sagsøgeren var først tilknyttet den græske oversættelsesafdeling, der på dette tidspunkt, sammen med hele Oversættelsestjenesten, var underlagt Generaldirektoratet for Parlamentets Bureau og Almindelige Anliggender (GD I). I 1984/85 henhørte Oversættelsestjenesterne, som følge af en omstrukturering, under Generaldirektoratet for Oversættelse og Almindelige Anliggender (GD VII). Hvad angår J. P. Tsirimokos blev han i 1986 tilknyttet afdelingen »compte rendu«, henhørende under afdelingen »séance plénière«, som efter omstruktureringen forblev tilknyttet GD I.
- 2 I henhold til stillingsopslag nr. 6776 af 8. juli 1991 indledte den kompetente myndighed (herefter benævnt »ansættelsesmyndigheden«) proceduren om ansættelse af

en leder af den græske oversættelsesafdeling, henhørende under GD VII, primært ved en forfremmelse eller forflyttelse. Syv ansøgere, deriblandt sagsøgeren, kunne komme i betragtning ved en forfremmelse.

- 3 Ansøgningerne blev gennemlæst af Wilson, chef for Oversættelsestjenesten (herefter benævnt »chefen«), som i løbet af et møde havde samtale med fem af de syv ansøgere, deriblandt J. P. Tsirimokos. Hvad angår de resterende to ansøgere, der på det tidspunkt var på ferie, foregik samtalen telefonisk. Efter denne sammenlignende undersøgelse videregav chefen en meddelelse til Enterría, generaldirektøren for oversættelse og almindelige anliggender (herefter benævnt »generaldirektøren«), hvori han, som det ligeledes fremgår af sagsøgtens bemærkninger, analyserede de syv ansøgers fortjenester i forhold til de i stillingsopslaget krævede kvalifikationer og foreslog at udnævne en af disse ansøgere, K., til den ledige stilling. Generaldirektøren afholdt selv samtaler med fire af de syv ansøgere (D., K., M. og P.). Sagsøgeren havde ikke en sådan samtale med generaldirektøren. Herefter sendte sidstnævnte generaldirektøren for administration, personale og økonomi en meddelelse indeholdende resultatet af undersøgelsen af ansøgningerne og foreslog, som sagsøgte ligeledes har nævnt i sine bemærkninger, at udnævne den af chefen foreslåede ansøger til den pågældende stilling. En aktmappe indeholdende den af generaldirektøren afgivne meddelelse samt et resumé af de i samtlige ansøgers bedømmelser indeholdte bemærkninger blev overgivet til Parlamentets generalsekretær, der i sin egenskab af ansættelsesmyndighed fremlagde et formelt forslag til formanden for Parlamentet om udnævnelse af den samme ansøger. Til dette forslag blev vedlagt ovennævnte aktmappe. Formanden besluttede ved afgørelse af 5. november 1991 at udnævne K. til stillingen som leder af den græske oversættelsesafdeling. Sagsøgeren blev den 27. november 1991 ved et standardbrev informeret om, at hans ansøgning ikke var blevet imødekommet. Den 27. januar 1992 blev afgørelsen om at udnævne K. til den pågældende stilling meddelt personalet i Parlamentet i form af et opslag.
- 4 Den 25. februar 1992 indgav sagsøgeren en klage mod de to ovennævnte afgørelser, som henholdsvis angik afvisningen af hans ansøgning samt udnævnelsen af K. Formanden for Parlamentet har ved afgørelse af 25. juni 1992 afvist denne klage.
- 5 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 24. september 1992 har sagsøgeren nedlagt påstand om annullation af ovennævnte afgørelser, hvori hans

ansøgning ikke blev imødekommet, og K. blev udnævnt til leder af den græske oversættelsesafdeling. På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse. Den mundtlige forhandling fandt sted den 15. juli 1993.

Parternes påstande

6 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Udnævnelsen af K. til stillingen som leder af den græske oversættelsesafdeling annulleres.
- Afgørelsen om ikke at imødekomme sagsøgerens ansøgning annulleres.
- Parlamentet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:

- Frifindelse.
- Der træffes afgørelse om sagens omkostninger i medfør af de herom gældende regler.

Realiteten

7 Sagsøgeren har gjort to anbringender gældende. Det første vedrører tilsidesættelsen af vedtægtens artikel 45, stk. 1, ifølge hvilken forfremmelse »(udelukkende) foretages på grundlag af en udvælgelse blandt de tjenestemænd ... der kan komme i betragtning ved forfremmelsen, efter sammenligning af deres fortjenester og de afgivne udtalelser om dem«. Hvad angår det andet anbringende anfører sagsøgeren, at notitsen om enhver ansøgers fortjenester, som generaldirektøren udfærdiger,

ikke var blevet meddelt ham, hvilket er i strid med retten til forsvar samt vedtægtens artikel 26, der i første afsnit bestemmer, at akterne vedrørende den enkelte tjenestemand skal omfatte: »a) samtlige dokumenter, der vedrører hans tjenesteforhold, samt enhver bedømmelse af hans kvalifikationer, indsats eller adfærd«; og »b) tjenestemandens bemærkninger til disse dokumenter«.

Anbringendet vedrørende en manglende sammenligning af ansøgningerne

Parternes argumenter

- 8 Dette første anbringende indeholder to punkter. Sagsøgeren gør for det første gældende, at ansættelsesmyndigheden ikke selv foretog en sammenligning af ansøgningerne som foreskrevet i vedtægtens artikel 45, stk. 1. Dernæst anfører sagsøgeren, at han, i modsætning til andre ansøgere, ikke fik mulighed for en samtale med generaldirektøren, hvilket er i strid med princippet om ligebehandling af tjenestemænd og deres ret til at blive hørt.
- 9 Vedrørende dette anbringende henviser sagsøgeren først til, at når ansættelsesmyndigheden har et vidt skøn, som det er tilfældet på forfremmelsesområdet, må der ifølge retspraksis »lægges endnu større vægt på overholdelsen af de garantier, som fællesskabsretten giver med hensyn til den administrative sagsbehandling«, og »disse garantier omfatter bl. a. kravet om, at den kompetente institution omhyggeligt og upartisk skal undersøge alle relevante forhold i den enkelte sag, den pågældendes ret til at fremføre sine synspunkter samt kravet om, at afgørelsen skal være forsynet med en tilstrækkelig begrundelse« (jf. Domstolens dom af 21.11.1991, sag C-269/90, Technische Universität München, Sml. I, s. 5469, og Rettens dom af 12.2.1992, sag T-52/90, Volger mod Parlamentet, Sml. II, s. 121).
- 10 Sagsøgeren finder, at ved anvendelsen af disse principper samt ovennævnte artikel 45, stk. 1, første afsnit i vedtægten var ansættelsesmyndigheden forpligtet til for det første at foretage en sammenligning af ansøgningerne og, for det andet, at sørge for, at samtlige ansøgere fik mulighed for en samtale med generaldirektøren.

- 11 Hvad særligt angår dette anbringendes første punkt angående effektiviteten af ansættelsesmyndighedens sammenligning af ansøgningerne fremhæver sagsøgeren, at formanden for Parlamentet foretog en sådan undersøgelse udelukkende på grundlag af generaldirektørens notits og det af generalsekretæren fremsendte forslag, som var baseret på en aktmappe, der udelukkende omfattede »et resumé af de forskellige bedømmelsesrapporter og den i generaldirektørens notits indeholdte detaljerede analyse«. Formanden har således ikke læst hver enkelt ansøgers akter og i sin egenskab af ansættelsesmyndighed foretaget en sammenligning af deres fortjenester og de afgivne udtalelse om dem, hvorfor han har tilsidesat vedtægtens artikel 45.
- 12 Hvad angår anbringendets andet punkt påstår sagsøgeren, at det faktum, at han ikke, til forskel fra andre ansøgere, er blevet hørt af generaldirektøren, har gjort det umuligt for ham at opretholde sin ansøgning under de samme betingelser som disse ansøgere, hvilket er i strid med princippet om ligebehandling af tjenestemænd og deres ret til at blive hørt. Denne formfejl medførte, at den af generaldirektøren til generalsekretæren fremsendte meddelelse var ugyldig, hvilket tillige påvirkede gyldigheden af sidstnævntes forslag til formanden, og således var det endelige resultat af den pågældende forfremmelsesprocedure ugyldigt. Til støtte for sin påstand anfører sagsøgeren, at »ansættelsesmyndigheden havde pligt til at tage hensyn til ovennævnte meddelelser og forslag, selv om den ville undlade at følge dem«. Sagsøgeren støtter dette anbringende på Rettens dom af 30.1.1992, Schönherr mod ØSU (sag T-25/90, Sml. II, s. 63).
- 13 Parlamentet har bestridt rigtigheden af begge punkter af dette første anbringende. Hvad angår første punkt vedrørende påstanden om ansættelsesmyndighedens manglende sammenligning af ansøgernes fortjenester gør Parlamentet gældende, at formanden havde fået forelagt samtlige nødvendige oplysninger for at kunne foretage en sådan undersøgelse efter generalsekretærens udnævnelsesforslag. Særligt havde han en liste over de syv ansøgere, et resumé af de i deres bedømmelser indeholdte bemærkninger, en detaljeret meddelelse fra generaldirektøren, den højst placerede i det hierarki, hvorunder den pågældende stilling henhører, samt en meddelelse fra generaldirektøren for administration, personale og økonomi. Under disse omstændigheder finder Parlamentet, at formanden personligt har foretaget en sammenligning af ansøgernes fortjenester.

- 14 Hvad angår anbringendets andet punkt vedrørende den påståede manglende forudgående høring af nogle af ansøgerne henleder Parlamentet opmærksomheden på, at den i den foreliggende sag fulgte procedure fuldt ud var i overensstemmelse med principperne i ovennævnte Volger-dom. Faktisk begrænser denne dom sig til at bekræfte, at administrationen er bundet af den procedure, som den har fastsat. Inden for rammerne af den i vedtægtens artikel 45 foreskrevne sammenligning af ansøgningerne er det udelukkende i det tilfælde, hvor administrationen har besluttet at høre ansøgerne, at den er forpligtet til at høre samtlige ansøgere. I den foreliggende sag finder Parlamentet, at ligebehandlingen har været fuldt ud sikret, idet chefen har haft samtale med samtlige ansøgere. Det faktum, at generaldirektøren herefter på ny har haft samtale med visse ansøgere, er ikke i strid med ligebehandlingsprincippet.

Rettens bemærkninger

- 15 Det skal indledningsvis bemærkes, at det i vedtægtens artikel 45, stk. 1, første afsnit bestemmes: »Forfremmelse sker efter ansættelsesmyndighedens afgørelse ... Den foretages udelukkende på grundlag af en udvælgelse blandt de tjenestemænd, der har en minimumsanciennitet i deres lønklasse; udvælgelsen sker blandt de tjenestemænd, der kan komme i betragtning ved forfremmelsen, efter sammenligning af deres fortjenester og de afgivne udtalelser om dem.«
- 16 Heraf fremgår tydeligt, at inden for rammerne af en forfremmelsesprocedure og ligeledes en forflyttelsesprocedure er ansættelsesmyndigheden forpligtet til at træffe sit valg på grundlag af en sammenligning af de ansøgers fortjenester, som kan forfremmes, samt på grundlag af ansøgernes bedømmelser. Til dette formål er ansættelsesmyndigheden i henhold til fast retspraksis beføjet til at udføre en sådan undersøgelse efter den procedure eller metode, som den finder mest hensigtsmæssig (jf. Domstolens dom af 1.7.1976, sag 62/75, De Wind mod Kommissionen, Sml. s. 1167, præmis 17, og Rettens dom af 10.7.1992, sag T-53/91, Mergen mod Kommissionen, Sml. II, s. 2041, præmis 30).
- 17 Inden for rammerne af undersøgelsen bør ansættelsesmyndigheden således råde over samtlige oplysninger til støtte for bedømmelsen af ansøgernes fortjenester. Til dette formål bliver den bistøttet af de administrative afdelinger på de forskellige hierarkiske niveauer, i overensstemmelse med de principper, der er forbundet med

ethvert hierarkisk system, som er kommet til udtryk i vedtægtens artikel 21, første afsnit: »Tjenestemanden skal uanset tjenstlig rang bistå og rådgive sine foresatte. Han er ansvarlig for gennemførelsen af de opgaver, der bliver pålagt ham.«

- 18 I den foreliggende sag kan ansættelsesmyndigheden følgelig ikke bebrejdes ikke selv at have samlet alle de nødvendige oplysninger til støtte for bedømmelsen, således som sagsøgeren har fremført som anbringendets første punkt, idet den selv foretog en sammenligning af ansøgernes bedømmelser og af hver enkelt ansøgers akter. Faktisk viser undersøgelsen af sagen, at denne myndighed rådede over samtlige til støtte for bedømmelsen nødvendige oplysninger, som bl. a. var indsamlet ved en seriøs undersøgelse af ansøgningerne, udført, i hver etape af forfremmelsesproceduren, på grundlag af en grundig sammenligning af bedømmelserne samt af ansøgernes fortjenester. Særligt rådføringen med chefen, der havde samtaler med samtlige ansøgere, og med generaldirektøren viser, at ansættelsesmyndigheden var omhyggelig med at samle alle relevante oplysninger fra de ansvarlige for de afdelinger, hvorunder den opslåede ledige stilling henhører, for således at kunne udtale sig på grundlag af samtlige omstændigheder i sagen. Herefter har ansættelsesmyndigheden på lovlig vis kunnet træffe sit valg på grundlag af generalsekretærens forslag, hvortil generaldirektørens detaljerede meddelelse samt et resumé af bemærkningerne indeholdt i samtlige ansøgers bedømmelser var vedlagt.
- 19 Under disse omstændigheder bør det fastslås, at ansættelsesmyndigheden har foretaget en sammenligning af ansøgningerne, deriblandt også sagsøgerens, i overensstemmelse med vedtægtens artikel 45, stk. 1. Det første punkt i første anbringende må som følge heraf forkastes.
- 20 Hvad angår dette anbringendes andet punkt vedrørende tilsidesættelsen af princippet om ligebehandling og retten til at blive hørt skal det indledningsvis bemærkes, at inden for rammerne af det skøn, som ansættelsesmyndigheden har ifølge ovennævnte definition af sammenlignende undersøgelsesmåder af ansøgerne, tilkommer det denne myndighed, ligesom det tilkommer de forskellige ansvarlige på de forskellige niveauer, der i løbet af forfremmelses- eller overflyttelsesproceduren er blevet konsulteret, i hver etape af undersøgelsen af ansøgningerne at skønne, om

der er grund til på det pågældende stadium at indsamle oplysninger eller supplerende elementer til støtte for bedømmelsen i form af en samtale med samtlige ansøgere eller blot med nogle af dem, med henblik på at kunne udtale sig på grundlag af samtlige omstændigheder i sagen. En sådan skønsbeføjelse, som af Domstolen er anerkendt i forbindelse med ansættelses- og forflyttelsesprocedurer, jf. dom af 30.5.1984, sag 111/83, Picciolo mod Parlamentet, Sml. s. 2323, præmis 10-13, skal så meget desto mere indrømmes administrationen i det omfang, det drejer sig om en forfremmelses- eller overflyttelsesprocedure eller, som i den foreliggende sag, når det drejer sig om ansøgere, der allerede er ansat ved den pågældende institution, og som er kendt af dennes tjenestegrene. I princippet har ansøgerne således ikke ret til en samtale. Kun i det særlige tilfælde, hvor ansættelsesmyndigheden har besluttet at foretage sit valg på baggrund af bl. a. samtaler mellem samtlige ansøgere og en ansvarlig fra den afdeling, hvorunder den opslåede ledige stilling henholder, påhviler det den at sikre, at enhver ansøger får mulighed for en sådan samtale i løbet af den pågældende procedure, således at myndigheden er i stand til, på effektiv vis, at foretage en undersøgelse af den enkelte ansøgning på grundlag af samtlige oplysninger til støtte for bedømmelsen, hvorpå den skal basere sit valg, jf. ovennævnte Volger-dom (særligt præmis 27 og 29).

- 21 Imidlertid er den skønsbeføjelse, der tilkommer administrationen, i tjenestegrenens interesse, og i overensstemmelse med princippet om ligebehandling af tjenestemænd, begrænset af nødvendigheden af at foretage en grundig og upartisk sammenligning af ansøgningerne, således som det i generelle vendinger fremgår af vedtægtens artikel 5, stk. 3, hvori bestemmes: »Tjenestemænd, der tilhører samme kategori eller same tjenestegruppe, er undergivet de samme ansættelses- og karrierevilkår.« I praksis skal sammenligningen af ansøgernes fortjenester ske på lige vilkår og på grundlag af sammenlignelige informations- og oplysningskilder, jf. Domstolens dom af 7.7.1964, sag 97/63, De Pascale mod Kommissionen, Sml. s. 523, org. ref.: Rec. s. 1011).

- 22 I den foreliggende sag skal det på baggrund af ovenstående principper klarlægges, om undersøgelsesproceduren i relation til sagsøgerens ansøgning kan betragtes som mangelfuld, således som sagsøgeren gør gældende, i og med at denne ikke, som de øvrige fire af de seks ansøgere, der kunne forfremmes, heriblandt den forfremmede ansøger, har haft en samtale med generaldirektøren. Med henblik herpå skal det først undersøges, om ansættelsesmyndigheden, inden for rammerne af den sam-

menligning af ansøgningerne, som den i den foreliggende sag havde valgt at foretage, havde til hensigt, at samtlige ansøgere skulle have en samtale med generaldirektøren. Såfremt dette ikke var ansættelsesmyndighedens hensigt, skal det dog tillige undersøges, om sagsøgerens ansøgning er blevet gennemgået af generaldirektøren under ikke-diskriminerende forhold, dvs. på grundlag af oplysninger og bedømmelselementer, som er sammenlignelige med dem, som generaldirektøren baserede sig på i forhold til de fire ansøgere, som han havde samtale med.

- 23 For det første, hvad angår spørgsmålet, om den af ansættelsesmyndigheden fastsatte undersøgelsesproceduren i relation til ansøgningerne er blevet overholdt i sagsøgerens tilfælde, fastslår Retten, at der ikke er forhold i sagen, der gør det muligt at antage, at denne myndighed har haft til hensigt at basere sin bedømmelse af ansøgernes sammenlignelige fortjenester på samtlige ansøgers samtale med generaldirektøren. På dette punkt adskiller den foreliggende sag sig fra den af sagsøgeren påberåbte nævnte Volger-dom. I sagen her fremgår det klart af den af Parlamentets formand truffne afgørelse af 25. juni 1992, hvori klagen afvises, at ansættelsesmyndigheden har vedtaget de anfægtede afgørelser i overensstemmelse med den procedure, den havde til hensigt at følge, dvs. på grundlag af et forslag overgivet af generalsekretæren efter en rådføring med de ansvarlige for de afdelinger, hvorunder den opslåede stilling henhører, i det foreliggende tilfælde chefen for Oversættelsestjenesten og generaldirektøren for oversættelse og almindelige anliggender. I den forbindelse fremhæver ansættelsesmyndigheden udtrykkeligt i samme beslutning, at chefen har hørt samtlige ansøgere i forbindelse med den pågældende procedure. Omvendt synes en manglende henvisning til et møde med generaldirektøren, i svaret på klagen, at bekræfte, at ansættelsesmyndigheden ikke havde planlagt et sådant møde for samtlige ansøgere. Det var herefter udelukkende op til generaldirektøren at bedømme, om det, ved en samtale, var hensigtsmæssigt at indsamle supplerende oplysninger til bedømmelsen af nogle af ansøgere.

- 24 Under disse omstændigheder er der dernæst grund til at undersøge, om sagsøgerens ansøgning er blevet undersøgt af generaldirektøren på baggrund af oplysninger, som er sammenlignelige med dem, han havde til rådighed vedrørende de ansøgere, som han havde samtale med, såsom K., der til sidst blev forfremmet. Det fremgår af sagen, at generaldirektøren var i stand til at basere sin bedømmelse på den meddelelse, chefen afsendte efter at have afholdt samtale med samtlige ansøgere, deriblandt sagsøgeren, samt på den sammenligning af deres bedømmelser eller

hver enkelt ansøgers akter, der stod til direktørens rådighed. Ved hjælp af disse forskellige oplysninger har han, i overensstemmelse med ovennævnte principper, skønsmæssigt kunnet vurdere nødvendigheden af at høre visse af ansøgerne, for således at fuldstændiggøre sin viden eller, som anført af sagsøgte i svarskriftet, at »præcisere det skøn, som ... af chefen blev afgivet med største omhu«. Under disse omstændigheder finder Retten, at generaldirektøren lovligt kunne antage, at han rådede over tilstrækkelige oplysninger om sagsøgeren, uden at overskride grænserne for sin skønsmæssige bedømmelse.

- 25 Inden for rammerne af denne bedømmelse var generaldirektøren normalt berettiget til at støtte sig på den af chefen udarbejdede meddelelse om sagsøgerens ansøgning, hvilken meddelelse henhørte under ansvarsområdet for samme chef, der var generaldirektørens anden bedømmer. Generaldirektøren kan således på ingen måde bebrejdes at have taget hensyn til denne meddelelse, som i øvrigt ikke var bindende for ham, og for på det grundlag at have fortsat sammenligningen af ansøgningerne.
- 26 I forlængelse heraf bemærkes endvidere, at det underliggende argument i sagsøgerens argumentation, hvorefter en samtale med generaldirektøren ville have gjort det muligt for ham ikke blot at opretholde sin ansøgning, men ligeledes at korrigere visse efter sagsøgerens opfattelse fejlagtige og afgørende oplysninger, indeholdt i chefens meddelelse og gentaget i generaldirektørens meddelelse, henhører under det andet anbringende om tilsidesættelsen af retten til forsvar og vedtægtens artikel 26. Det skal derfor undersøges samtidig med det andet anbringende.
- 27 Det følger heraf, at ved at undlade, at sagsøgeren, som andre ansøgere, fik en samtale med generaldirektøren, har ansættelsesmyndigheden ikke tilsidesat princippet om ligebehandling af tjenestemænd og deres ret til at blive hørt.
- 28 Det følger heraf, at det første anbringende i sin helhed må forkastes.

Anbringendet om tilsidesættelse af retten til at blive hørt og vedtægtens artikel 26

Parternes argumenter

- 29 I forbindelse med det i replikken påberåbte andet anbringende har sagsøgeren bemærket, at han i svarskriftet for første gang fik kendskab til generaldirektørens notits vedrørende bedømmelsen af hver ansøgers kvalifikationer i forhold til den ledige stillings krav. Sagsøgeren fremhæver, at chefen i sin meddelelse havde noteret, at sagsøgeren ikke i sit karriereforløb havde haft ledelsesmæssigt ansvar, skønt denne kvalifikation i den foreliggende sag havde særlig betydning. Under disse omstændigheder gør sagsøgeren gældende, at administrationen har tilsidesat retten til kontradiktion og vedtægtens artikel 26 ved ikke at gøre ham bekendt med denne meddelelse og vedlægge den i hans aktmappe, og ved ikke at have givet ham mulighed for en samtale med generaldirektøren. Under retsmødet præciserede sagsøgeren, at i modsætning til, hvad chefen bekræftede i sin meddelelse, havde han opnået ledelsesmæssig erfaring inden påbegyndelsen af sin nuværende stilling, således som samtlige udtalelser vedlagt sagsøgerens akter vidner om. Sagsøgeren gør gældende, at denne fejl kunne have været rettet, hvis han var blevet hørt af generaldirektøren. Under disse omstændigheder er det kun i mangel af en sådan høring, at generaldirektørens meddelelse burde have været meddelt sagsøgeren i det omfang, hvori de heri indeholdte bedømmelser ikke hidrørte fra bedømmelser, således at han kunne gøre sine bemærkninger gældende i medfør af vedtægtens artikel 26. Det påhviler administrationen at bevise, at en sådan undladelse ikke har haft nogen afgørende indflydelse på det af ansættelsesmyndigheden truffede valg.
- 30 Parlamentet har gjort gældende, at ovennævnte meddelelser udgør forberedende dokumenter til internt brug med henblik på forfremmelsen. Deres omfang begrænser sig til den pågældende procedure, og de bedømmelser, som er indeholdt heri, henhører derfor ikke under vedtægtens artikel 26. Disse bedømmelser udgør en uadskillelig helhed, der, for at sikre den nødvendige fortrolighed i såvel afdelingens som ansøgernes interesse, ikke kan meddeles ansøgerne.
- 31 Ydermere har Parlamentet under retsmødet gjort gældende, at i modsætning til, hvad der var tilfældet i sagen Rittweger mod Kommissionen (dom af 3.2.1971, sag 21/70, Sml. 1971, s. 1, org. ref.: Rec. s. 7), havde ovennævnte notitser ikke en afgørende og direkte indflydelse på de anfægtede afgørelser, der i det væsentligste blev baseret på en sammenligning af bedømmelserne.

Rettenns bemærkninger

- 32 Vedtægtens artikel 26 bestemmer, at akterne vedrørende den enkelte tjenestemand (bl. a.) skal omfatte »a) samtlige dokumenter, der vedrører hans tjenesteforhold, samt enhver bedømmelse af hans kvalifikationer, indsats eller adfærd«; og »b) tjenestemandens bemærkninger til disse dokumenter«. Den selv samme artikel bestemmer at »institutionen ikke mod en tjenestemand [kan] påberåbe sig eller gøre de under litra a) nævnte dokumenter [gældende], medmindre tjenestemanden er blevet gjort bekendt med dem, før de blev indsat i akterne«. Ifølge vedtægtens artikel 43 skal tjenestemanden gøres bekendt med den regelmæssige udtalelse vedrørende hans kvalifikationer, tjenstlige indsats og adfærd, og tjenestemanden »har ret til at tilføje enhver bemærkning, han finder nødvendig«.
- 33 Ifølge fast retspraksis er formålet med ovennævnte bestemmelser at sikre tjenestemændenes ret til kontradiktion ved at forhindre, at afgørelser fra ansættelsesmyndigheden vedrørende deres tjenesteretlige stilling og karriere træffes på grundlag af omstændigheder ved deres adfærd, der ikke er omtalt i deres akter. Det følger heraf, at en afgørelse, der træffes på grundlag af sådanne omstændigheder, er i strid med vedtægtens garantier og må annulleres på grund af, at den fulgte procedure har været retsstridig (jf. Domstolens ovennævnte dom i Rittweger-sagen, præmis 29-41, dom af 28.6.1972, sag 88/71, Brasseur mod Parlamentet, Sml. s. 131, org. ref.: Rec. s. 499, præmis 9, 10 og 11, og af 12.2.1987, sag 233/85, Bonino mod Kommissionen, Sml. s. 739, præmis 11, samt Rettenns dom af 5.12.1990, sag T-82/89, Marcato mod Kommissionen, Sml. II, s. 735, præmis 78).
- 34 Under disse omstændigheder omhandlede ovennævnte bestemmelser i princippet ikke de udtalelser, der er afgivet af de overordnede, som i forbindelse med en forfremmelses- eller overflytningsprocedure er blevet konsulteret. Faktisk må sådanne udtalelser ikke komme til de pågældende ansøgers kundskab i det omfang, de udelukkende omfatter en sammenligning af deres kvalifikationer og fortjenester, baseret på faktiske omstændigheder nævnt i akterne vedrørende den enkelte tjenestemand eller meddelt denne, der som følge heraf allerede har haft lejlighed til at gøre sine bemærkninger gældende. Disse udtalelser har således en begrænset indflydelse på den pågældende udvælgelsesprocedure. De udtrykker den skønsbeføjelse, som administrationen på dette område har, og henhører ikke under de i vedtægtens artikel 26 indeholdte bestemmelser om at sikre tjenestemandens ret til kontradiktion og at tillade administrationen at udtale sig på grundlag af samtlige omstændigheder i sagen.

35 Det er imidlertid ikke tilfældet, såfremt disse meddelelser ligeledes, ud over bedømmelserne fra sammenligningen af ansøgningerne, indeholder oplysninger om ansøgerens kvalifikationer, indsats eller adfærd, som ikke i forvejen var vedlagt dennes akter. I et sådant tilfælde pålægger ovennævnte artikel 26 administrationen at indføje oplysningerne i ansøgerens akter, jf. Domstolens ovennævnte dom i Bonino-sagen, præmis 12. Ikke desto mindre skal det bemærkes, at ifølge fast retspraksis kan en manglende meddelelse af disse oplysninger til ansøgeren, med henblik på at gøre det muligt for denne at fremsætte sine bemærkninger, kun gøre afgørelserne om ikke at imødekomme dennes ansøgning og at udnævne en anden ansøger mangelfuld, »såfremt de har haft en afgørende indflydelse på det af ansættelsesmyndigheden truffene valg« (jf. ovennævnte Rittweger-dom, præmis 35, og ovennævnte Bresseur-dom, præmis 18).

36 På baggrund af de foregående principper er der i den foreliggende sag først og fremmest grund til at fastslå, at i modsætning til det af sagsøgeren hævdede skulle bedømmelsesresultaterne vedrørende hans kvalifikationer i forhold til kravene i relation til den ansøgte stilling under ingen omstændigheder meddeles ham og tilføjes hans akter. Tilsvarende havde sagsøgeren ingen ret til at blive hørt af generaldirektøren med henblik på at opretholde sin ansøgning på det stadium af sammenligningen, som henhører under administrationens skønsbeføjelse og således ikke kan have en kontradiktorisk karakter. Dette ændres ikke af den af sagsøgeren påberåbte omstændighed, hvorefter de pågældende sammenligninger ikke er baseret på hans bedømmelser. I henhold til vedtægtens artikel 45, stk. 1, omfatter sammenligningen ikke kun bedømmelserne, men ligeledes de fortjenester, som de tjenestemænd, der kan komme i betragtning ved forfremmelse, har. Men jf. Rettens dom af 25.2.1992 (sag T-11/91, Schloh mod Rådet, Sml. II, s. 203, præmis 52) bygger vurderingen af sådanne fortjenester på en lang række oplysninger, der ikke nødvendigvis figurerer i hver enkelt ansøgers akter.

37 Hvad i øvrigt særligt angår sagsøgerens argument, hvorefter han i medfør af sin ret til kontradiktion og vedtægtens artikel 26 enten burde have modtaget generaldirektørens meddelelse om den manglende ledelseserfaring eller først være blevet hørt af generaldirektøren, for således at kunne have dementeret denne udtalelse, bemærker Retten indledningsvis, at ansøgeren til sin ansøgning har ret til at vedlægge samtlige oplysninger, som han skønner hensigtsmæssige, bl. a. vedrørende den erfaring, han har opnået inden sin ansættelse ved Parlamentet, selv om udtalelser vedrørende en sådan erfaring, som hævded under retsmødet, var vedlagt sagsøgerens akter. Det

skal dog bemærkes, at en sådan erfaring ikke kan have samme afgørende værdi inden for rammerne af tjenestemandens karriereforløb som den inden for Fællesskabet opnåede erfaring, og i særdeleshed de af sagsøgerens overordnede afgivne udtalelser om hans præstationer i forbindelse med udførelsen af sit arbejde.

38 Under disse omstændigheder er det tilstrækkeligt at fremhæve, at henvisningen i den pågældende meddelelse til manglende ledelsesmæssig erfaring skal forstås som en henvisning særligt til det af ansøgeren udførte arbejde i løbet af hans tjenestemandskarriere. Set i lyset heraf er der grund til at fastslå, at denne meddelelse ikke var i modsætning til ansøgerens bedømmelser og således ikke, i medfør af vedtægtens artikel 26, skulle vedlægges dennes akter.

39 Yderligere konstaterer Retten, at i den foreliggende sag har udtalelsen om manglende ledelsesmæssig erfaring under ingen omstændigheder haft en afgørende indflydelse på indholdet af de anfægtede afgørelser. Faktisk viser undersøgelsen af sagens akter og i særdeleshed af bedømmelsesrapporterne, at argumenterne vedrørende en sammenligning af udtalelserne vedrørende henholdsvis sagsøgeren og den forfremmede ansøger i disses bedømmelser er tilstrækkelige til at begrunde administrationens præference for sidstnævnte, i alle etaper af den pågældende procedure. Det fremgår tydeligt af afgørelse af 25. juni 1992, hvori klagen afvises, at ansættelsesmyndighedens valg især blev baseret på den sammenligning af bedømmelsesrapporterne. Efter af have bekræftet, at chefen og derefter generaldirektøren havde foretaget en detaljeret, grundig og sammenlignende analyse af disse rapporter, erklærede ansættelsesmyndigheden i beslutningen at »på dette stadium fremgik det, at uafhængigt af kvaliteten af [sagsøgerens] fortjenester og erfaring var [dennes] bedømmelsesrapport ringere end de øvrige ansøgers, som på bedre vis end sagsøgerens opfyldte de i stillingsopslag nr. 6776 fastsatte kvalifikationer og krav«. Ifølge de i svarskriftet indeholdte oplysninger var den forfremmede ansøgers klassificering for referenceperioden 1989/1991 fem points højere, udtrykt i bruttotal, og, efter en korrigerig, ni points højere end sagsøgerens klassificering. Idet der tages højde for denne væsentlige forskel, kan de af sagsøgeren bestridte oplysninger, der henviser til chefens og generaldirektørens meddelelser om sagsøgerens ledelsesmæssige erfaring, ikke have haft en afgørende indflydelse på det af ansættelsesmyndigheden truffede valg.

- 40 Under disse omstændigheder kan det faktum, at disse oplysninger ikke er blevet meddelt sagsøgeren og vedlagt dennes akter, på ingen måde gøre de anfægtede afgørelser retsstridige.
- 41 Af de foregående betragtninger følger, at det andet anbringende om tilsidesættelsen af retten til kontradiktion og vedtægtens artikel 26 må forkastes.

Sagens omkostninger

- 42 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Ifølge samme reglements artikel 88 bærer institutionerne dog selv deres egne omkostninger ved tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Fjerde Afdeling)

- 1) Europa-Parlamentet frifindes.
- 2) Hver part bærer sine egne omkostninger.

Bellamy

Saggio

Briët

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 30. november 1993.

H. Jung

C. W. Bellamy

Justitssekretær

Præsident